

אחרי מלחמת-העולם השנייה — שוק משותף, ברית מדינית, שלום ואחוות. האם יש ערבי אחד בעולם המסכים לכך? האם יש מצרי אחד המסכים לכך? האם יש מדינה אחת בעולם המסכימה לכך? האם ידדחנו האחת, ארצות-הברית, מסכימה לכך? —

ממשלת ישראל חושבת כך. העולם כולו חושב אחרת: מדינות השוק האירופי, הקונגרס האמריקאי, ידידינו בכל העולם, שלא לדבר על כל העולם הערבי וכל העולם הקומוניסטי, על כל מרכיביו, אחת מהשתיים: או שהעולם כולו משור-גע, ורק ממשלת בנין לבדה היא גורמ-לית; או שהמצב, למרבה הצער, הוא הפוך.

יש מחלה ששמה פאראנוייה, ואלה סימ-ניה: החולה לוקח הנחה מטורפת, ועליה הוא מקים בנין ושכולו בנוי על פי כללי ההגיון הצרוף. הכל הגיוני, הכל סביר — ורק הבסיס הוא משוגע.

המדיניות של ממשלת-ישראל דומה ל-מיבנה כזה: כולה הגיונית, כולה סבירה, כולה מלאכת-מחשבת של הגות וביצוע. ורק דבר קטן אחד אינו בסדר: היא כולה בנוייה על הנחה משוגעת.

וזהו ההנחה: שאין עם פלסטיני; ש-אפשר להתעלם ממנו, ושאם אך נתעלם ממנו השכם והערב — הוא ייעלם מעצמו, כחלום רע.

אדוני היושב-ראש, עם ישראל חי, מי שחושב אחרת, הוא טיפש. זה ברור לכל אחד.

לא פחות ברורה העובדה השניה: העם הפלסטיני חי. מי שחושב אחרת הוא איד-יוט. אפילו ראש-הממשלה, אחרי שהתפתל כפי שהתפתל, נאלץ לחתום בקמפ-דייבויד על הסכם המדבר על „העם הפלסטיני“ ועל „פיתרון הבעייה הפלסטינית בכל היבטיה“.

חתם, ומאז הוא מנסה לשכוח שחתם, הכל לפי סממני המחלה שהוכרתי.

יש מציאות וכל אדם גורמלי בעולם כולו, מקאהיר עד וושינגטון, מטוקיו עד מאראקאש, מבין אותה. וזהו:

(1) יש עם פלסטיני. יש שלושה חצי מיליון בני-אדם הרואים את עצמם כעם, שיש להם דגל לאומי, הנאבקים על לאר-מיותם — בכל דרך אפשרית — כשרה ו-בלתי-כשרה.

(2) כל עם בעולם יש לו הזכות ל-הגדרה לאומית עצמית — זכות אוטונומית שאינה תלויה בהסכמתו של איש העולה על כל שיקול גנדי.

(3) עם שיש לו זכות ההגדרה העצמית, יבחר תמיד בהקמת מדינה לאומית חופ-שית משלו — ועליכן תקום מדינה פלס-טינית.

השאלה, אדוני היושב-ראש, אינה כלל האם תקום מדינה פלסטינית — זה כל כך בטוח כמו שבטוח שמחר תזרח השמש. השאלה היא רק איך תקום. מתי תקום. האם תקום בעזרתנו, תוך הידברות עמנו, או נגדנו, תוך עימות אתנו. זה תלוי בנו, ובטוח הארוך — זהו הדבר היחיד התלוי בנו.

...עם מי מתנהל ויכוח זה? מי בי-ממשלה אחראי לנושא הגדול האחד, ש-יקבע את עתידנו? התשובה היא: אף לא אחד, מלבד שר-הטכסיה-הגיוני, הקרוי ראש-ממשלה.

מי אחראי לשלום? מי אחראי להשגת השלום עם העולם הערבי?

שר-המיטרה והפנים — אפשר לומר שר-המיטרה, הפנים והאוטונומיה — אחראי על המשא-והמתן על האוטונומיה. וזה סביר, כי הפיתרון היחיד העומד לנגד עיני ממשלת-בנין הוא פיתרון מישטרתי. שר הביטחון אחראי על ניהול השטחים הכבושים, וגם לחלק גדול מהמגעים עם מצריים.

שר-החוץ אחראי לחלק קטן אחר של הליכיה-שלום עם מצריים, ולהמשך ה-לוחמה המדינית נגד כל שאר חלקי העולם הערבי.

הרי זהו טירוף-מערכות, המציין את ה-ממשלה הזאת בכל השטחים, אך יותר מכל בשטח זה.

לפני 25 שנים ויותר הצעתי הקמת מיניסטריון לענייני השלום — משרד שירכזו בידיו את כל היחסים בין ישראל והעולם הערבי, וביכללו העם הפלסטיני. וזהו השעה ה-12 להקמתו של מיניסטריון כזה, ואין לי ספק שבראשו צריך לעמוד האיש היחיד שגילה, מאז ביקור אל-סאדאת, גישה עקבית, הגיונית, שקולה ומרחיקת-ראות. לצערי, זה איננו שר-החוץ, כי אם שר-הביטחון, עזר וייצמן.

אורי אבנרי

קופל מציע

שני טיולים

למזרח הרחוק

26 או 33 ימים

מסלול חדש ומתוכנן היטב, המבוסס על הנסיון שנצבר בטיולים הקודמים.

הודו, נפאל, תאילנד, סינגפור,

פיליפינים, הונג קונג, יפן.

החל מ-57,550 ₪

כולל מ.ע.מ.

מועדי היציאה:
10.9, 27.8, 30.7, 16.7, 2.7, 11.6.79

המחירים כוללים:
ארוחת בוקר אמריקנית מלאה, בתי מלון 4 כוכבים, סיורים מקומיים, מלווה ישראלי צמוד.

„תוכנית זהב“:
תכנית השלמה, המאפשרת לך ליהנות מטיול נוח יותר ועשיר יותר. תמורת 6,728 ₪ נוספות תקבל ארוחה מלאה נוספת כל יום וכן ערבי בילוי וסיורים מקומיים נוספים.

מבוסס על שערי המטבעות המקומיים בתאריך 21.5.79.

קופל נסיעות

תל-אביב, רחוב פרישמן 14, טלפון 246121

דובר